

Jeg var Palle alene i verden

Jørgen er 74 år, tidligere typograf med lederstillinger i den grafiske branche. Han gik efter 12 års tjeneste som togrevisor i DSB på pension og bor med sin kone i Nordsjælland.

I 2012 blev Jørgen i tjeneste som togrevisor tævet af to unge mænd på 17 og 18 år, da han bad om at se deres billetter. Et par af hans kolleger stod ved siden af uden at gribe ind. Overfaldet blev filmet af en passager og anmeldt til politiet.

Som togrevisor har jeg været udsat for en del, men det her var det værste. Ikke slagene. Jeg har fået en knytnæve før og er blevet spyttet på. Jeg har været nede og ligge, hvor nogen har ligget oven på mig. Jeg er måske mere hårdhudet end de fleste.

Nej, det værste i hele denne her sag var, at begge mine kolleger nægtede, at det havde været noget særligt. Jamen han slog dig kun fem gange eller sådan noget, det var det hele, sagde de. Og det havde jeg det meget, meget, meget svært med. Ét er at man bliver slået på, noget andet er, at de mennesker, der var i nærheden af én, som man kunne formode ville være trøstende, tværtimod var det modsatte. Kollegerne talte det ned. Også over for ledelsen. Jeg fik noget respons tilbage fra ledelsen, hvor jeg tænkte, at det er sgu underligt det her. Jeg følte ikke, at de troede på mig. Jeg var Palle alene i verden. Det var det værste. Jeg har jo spekuleret meget over hvorfor, og det eneste, jeg er kommet frem til, er, at kollegerne ikke kunne holde sig selv ud. De var simpelthen nødt til at tale det ned, så jeg fik ikke den goodwill eller hjælp, som jeg havde behov for. Det var herhjemme, jeg fik den.

Jørgens kone arbejder på et opholdssted for psykisk syge mennesker og har også på sit arbejde været udsat for voldsomme hændelser.

Vi har hjulpet hinanden meget, både den ene og den anden vej, så det er faktisk her, jeg har fået den hjælp, som jeg havde behov for. Det var det, der gjorde, at der blev lagt låg på, så det ikke sådan poppede rigtigt op. Og så var det hjælpsomt at rende rundt i min have og få mine tanker til at være kreative og bruge mig selv og mine kræfter til noget helt, helt andet.

Man har selvfølgelig mulighed for at søge hjælp og få nogle samtaler gennem DSB, men det er ikke noget, jeg blev opfordret til. Jeg kunne selv have meldt mig, men jeg snakkede med nogle af mine kolleger, som havde prøvet det, og de sagde: Ved du hvad, det er ikke noget værd. Jeg havde heller ikke lyst til det, efter at jeg fik snakket med min kone. Der er mange af mine kolleger, der har været udsat for noget, og meget, meget få, der har benyttet sig af det. I virkeligheden så mener jeg, at virksomheden burde have presset én til det og sagt: DU SKAL. Ikke noget med fritagelse. Det hører med til sådan en episode. For man er jo ramt lige der. Man tænker ikke fuldstændig rationelt.

Jeg var faktisk på arbejde dagen efter, det var ikke noget, jeg sygemeldte mig på. Der er jeg sådan: Du skal op på hesten igen. Du er faldet af hesten, nu må du op på den igen. Du skal have tankerne væk. Det er jo faktisk det, det handler om. Hvis du bare sidder derhjemme og er syg, vil dine tanker uvægerligt kredse omkring det hele tiden. Jeg tror, man har godt af at komme ud, og det var ok for mig at gå på arbejde igen. Men min makker ... vi fik et dårligt forhold. Jeg blev mindet om det, hver gang jeg så ham. Han blev ligesom synonym med det, jeg ikke fik af goodwill. Jeg kunne ikke glemme det. Jeg prøvede at snakke med ham om det, men det ville han ikke. Jeg fik ikke noget respons på det. Der gik ¾ år, så sagde jeg til ham, jeg vil helst køre alene eller sammen med forskellige andre.

De to unge mænd, der overfaldt Jørgen, blev tiltalt for vold mod

tjenestemand og for at have tildelt Jørgen sytten slag. De blev idømt hhv. en ambulant behandlingsdom og en tilsynsdom, men Jørgen blev ikke orienteret om rettens afgørelse.

Hvis de unge var blevet straffet, så ville jeg da gerne have haft en melding om det. Det havde hjulpet mig meget, og det havde været ligegyldigt, om det havde været en behandlingsdom eller ... jeg faldt jo ned fra månen, da jeg fik at vide, at de ikke kunne straffes.

Der går så et års tid eller to, så bliver jeg ringet op. Den ene af dem ville godt møde mig. Jeg tænkte, hvis det kan være med til at gøre hans liv bedre, så siger jeg ja til det. Vi aftalte så et møde på Amager, og der stillede jeg op. Men han kom ikke. Det var underligt. Han havde ombestemt sig.

Et år senere bliver jeg ringet op igen. Nu ville han godt. Der var jeg lige ved at sige nej, men jeg sagde ja. Er I sikre på, at han kommer? Ja. Så havde vi et møde. Det troede jeg faktisk ikke ville være så ... Altså, det var hårdt. Jeg fik rippet op i det hele, jeg var faktisk lige ved at tude. Jeg vil sige, det løb faktisk ned ad kinderne.

Det var mest mig, der sad og snakkede. Jeg fandt aldrig rigtig ud af, hvad det var, han ville, og jeg fik ikke spurgt. Jeg var så berørt, at det kunne jeg ikke fokusere på. Han sagde ikke undskyld, han sagde ikke noget som helst. Jeg er ikke sikker på, at han fik så meget ud af det, ud over at han har set, hvor berørt jeg var. Det kan måske få ham til at tænke sig om. Det håber jeg virkelig. Det var sådan set mit formål.

Mine kolleger havde jo nedvurderet situationen, så jeg spurgte ham, hvor mange gange han havde slået. Så sagde han: Det kan jeg ikke huske. Vi slog bare. Så det var jo ikke de fem gange, som mine kolleger påstod, vel? Det hele kom op i mig igen. Jeg fik rippet op i det. Min stemme blev høj og skinger, jeg kunne selv høre det. Jeg blev ked af det, jeg blev rigtig ked af det. Jeg fik åbnet op for sluserne. Jeg fik hul på bylden, den byld, som jeg ikke vidste var der. Jeg har båret noget, jeg ikke vidste om. Ellers var jeg ikke begyndt at flæbe.

Men omvendt var det også, som om der blev taget noget bort. Det var godt. Det vil jeg anbefale. Hvis jeg nogensinde møder nogen, der står i en sådan situation, så vil jeg sige: Det er ikke så dårligt at blive konfronteret og måske få taget hul på det, der ligger og gemmer sig et eller andet sted.

Da seancen var afsluttet, gik jeg hen og tog om ham og ønskede ham alt muligt godt og sagde til ham: Nu håber jeg, du holder din sti ren. Jeg var jo, selvom jeg nok ikke ville indrømme det, brudt lidt sammen. Og jeg har ikke skænket det en tanke siden, ikke før jeg blev ringet op her i forbindelse med interviewet. Men jo mere vi taler om det, jo mere erkender jeg det. Jeg kan faktisk også godt mærke det lige nu, når du spørger til det. Der ligger nok alligevel en lille rest tilbage, en lille bitte rest, som du har pirket til.